

Moonsorrow, Tulimyrsky

1

"Muistan, kuinka katsoin sin yn ulos ikkunasta. Meri oli tyyni, ja taivaan thti peitti ohut, harsom sumu. Ranta oli hiljaisempi kuin koskaan, mutta min en saanut unta. Katselin lintujen vrisevn oksilla ihmettelin miksi ne ovat niin levottomia, aivan kuin olisivat odottaneet jotain. Myhemmin ymmrsin, e kuolema oli kuiskannut niille, aivan kuten se olisi kuiskannut meillekin jos olisimme osanneet sen k

2

"Aamun viel viipyess he saapuivat. Kuusi pitk ja kapeaa, kauniisti koristeltua laivaa piirtyi sum virstan pss siit ikkunasta, josta min niit katselin. Seurasin, kuinka aseistetut miehet yksi toisensa jlk kahlasivat rantaan ja sytyttivt tulen soihtuihinsa; ja he olivat ensin vaiti, yht hiljaa kuin rantakin. San kynttiin ikkunaltani toivoen ett miehet eivt olleet huomanneet minua, ja pakenin."

Aseet esiin! Soihdut esiin! Nyt menk ja tuhotkaa! Kaikki polttakaa!
Sli ei ansaita, jokainen asukas surmatkaa!
Jtitte kotinne kostaaksenne, se tehk ja tyttk kohtalonne!
Tahdoitte verta, nyt siihen itsenne tahrikaa!

Meri peilaa korkeita liekkej, lohikrmeet lepvt ylpein kaiken keskell.
Katselevat hvityst, seuraavat tappajan kirvest ja miekkaa.
Joku pakenee, repii nuolen selstn. Niin moni verivanaan hukkuu.
Meri peilaa korkeita liekkej, aurinko tulen mustaan henkeen peitty.

Niin nousee... tulimyrsky!
Mustaa verta sylkee!
Taivaan maala... tulimyrsky!
Liekein maata nylkee!

3

"Se oli kostoretki, vaikka en tiennyt sit viel silloin. Miehet olivat kotoisin siit samasta kylst, kau meren toiselta rannalta, johon me olimme vuotta aiemmin hyknneet... ja min muistan, kuinka yksi heist oli silloin jnyt tekemn kauppaa kanssamme; luopio, joka ei halunnut palata omiensa luo, ja me ostimme hnelt avaimet hnen kansansa hvittmiseen."

Rystk! Raiskatkaa!

Aamu valkenee kaukana.
Matkojen takana jo miehet miekkoinensa.
Ei ny ihmist tll.
Suojaa vailla on kyl, ei sit kukaan aavista.

Hykkyksen nopean sarastus lhett, jo talo toisensa jlkeen palaa.
Piv lyhyt monelle lie. Sen jokainen muistaa mist myhemmin kerrotaan.
Kun hn saapui, kun hn katsoi kattojen palavan, nki rakkaiden kaatuvan.
Ei aseita laskettu. Kuolevan suulla se mist he tulivat.

4

"Ei heill paljon eloonjneit ollut. Taistelutahtoa heill kuitenkin oli, ja uusia miekkoja saattoi aina Talven ja kevn kestess he rakensivat kuusi upeinta koskaan nkemni laivaa, ja kokosivat niihin mieh kaikista heille suopeista naapurikylist, kolmenkymment vkivahvaa pohjanmiest kuhunkin. Heidn laivansa eivt pelnneet merta, ja miehet itse eivt pelnneet mitn."

Niin miehet matkalleen saatetaan.
Ja vki rannalla odottaa, kenties peloissaan.
Huuto kauas jo kiirii, nyt soutakaa!
Niin tynn uhoa nuoret hetken vartovat.

Kunnes salmen suulla tyhjst myrsky nousee.
Vaivatta repii vahvankin kannelta aaltoihin.
Pohjatuulelle Orm jo raivoissaan huutaa.
Tt laivaa et kaada! Miehet kysiin tarttukaa!

5

"Ehk se oli joku heidn jumalistaan, joka sai koko kesn rannikkoa piinanneen vimmaisena tuuleen laantumaan. Eihn kukaan meist arvannut, mik tuho meit sen thden kohtaisi; muistan vain jonkun kironneen sit, kuinka karja pit sumun takia koota takaisin aitaukseen. Mutta linnut tiesivt, ja ne pysyvaiti, ja kuuntelivat."

Ei hiljaista rantaa niin.
Merta katso, tunne veden paino.
Mit vihaa se pll n kantaa.

On niityill vihreill noilla rauha kuin kuolemassa.
Liike pyshtyy. Usva pelloilla raskaana makaa.
Pian piv jo hmrtyy. Ei merelle ny.

Torilla jokunen kauppaansa viel ky.
Osa kotiin kai aamulla jnyt on.
Jossain lamma apeana heinin sy.
Vierell paimen nlkinen ja levoton.

Sumu tihe ei avita kenenkn matkaa.
Ei kukaan tied mit meri matkaan saa.

6

"Sin yn, kun sytytin kynttiin ikkunalleni... se ei kavaltanut minua, vaikka uskon, ett sen olisi pit Muistan katsoneeni, kuinka soihtu toisensa jlkeen syttyi, mutta miehet itse odottivat jotain; ja he keskustelivat. Juoksin lheisille kukkuloille herttmitt ketn, ja toivoin ett he herisivt itse ja tietisivt paeta. Eivt ne miehet minua tulleet hakemaan, eivtk ketn niist jotka pian saisivat surmansa."

Vimma katseista loistaa, pelon kohtaa.
Ja talo toisensa jlkeen palaa.
Ristin kantaja nyt verta kaavullaan.
Jos kultaa vain lytyy, se otetaan.

Rystk! Polttakaa! Tappakaa! Nyt kosto haetaan!

7

"Henkipatto, jota he etsivt, tuli aikoinaan rannoillemme pohjanmiesten rystretken mukana, yhti lheisist kaupungeista joissa kauppamiehet usein kyvt. Hn oli voimallinen soturi, mutta ei vlittnyt maineesta, sill kulta oli sokaissut hnet. Ja hn saapui myhemmin luoksemme, tarjoten meille mahdollisuutta ryst hnen kansansa rikkauudet; ja me maksoimme hnelle siit tiedosta jonka hn meille

Niin teilleen mennyt kyl n viimein lyt.
Miekka vyteisill lep, auringossa vlkehtii.
Tuopistaan juo, pitkn puhuu.
Moni puheesta luopion kiinnostuu.

Meren takaa jostain hn tnne saapui.
Meren taakse hn sukunsa jtti.
Hetken epri, palmikkoaan haroo.
Hn tuskin aikoo takaisin.

Suvullaan on rahaa, sen hn kertoo.
Ja sen kylnmies ahnas kuulee mielelln.
Viel kuoppaansa lankeaa, sit viel ei tied.
Jokaisen petoksen kuolema lunastaa.

8

"Ja sin aamuna, kun me olimme laskemassa vesille ja suuntaamassa kohti kanssamme kaupetturin kyl, hn lhti luotamme. Nin hnet itse, kun hn oli kvellyt viimeiselt talolta jo puolen virstaa antamamme kultaskki harteillaan; ja siksi tiedn, ett nm kylmme myhemmin hykneet miehet

eivt hnt tlt koskaan lytneet."

On veri luopion meidn!
Sen saamme vaikka kaikki pitisi polttaa.
Saa siit maksaa mink myi.
Hornaan veljens hylnnyt joutaa.

Eik kukaan sit tied, ei voinut nhd.
Kun jo kaukana maa haastoi typeryyden.
Ptksen tarinalleen, hpen hiljaisen sai.

9

"En tied, kuinka monta piv lopulta vietin piilopaikassani, sill palavien talojen yll makaava must peitti auringon; ja ne talot paloivat pitkn. Ehk he lhtivt laivoinensa jo samana iltana, mutta min en uskaltanut palata kyln viel silloin. Ja rannalla oli edelleen hiljaista, kun tulimyrsky viimein laantui; m ihmiset olivat kuolleet, ja linnut olivat lentneet pois."

Pian tanssivat liekit yksin.
Yksin j kaunis ranta alle taivaan.
Hiljainen paikkaa haavojaan.
Niin matkaan laivat lasketaan.

Kiirii srkynyt ni jossain.
Jossain mies yksin soutuessaan laulaa.
Taskut tynn, kohti it.
Tulen hehku nytt isen tien.
Niin tuuli kotiin meidt vie.